Podstatou každého zdravého duchovního hnutí je zaměření na srdce našeho nebeského Otce, který se nemůže dívat, jak lidé žijí chudé či přímo prázdné životy a v konečném důsledku jdou do věčné záhuby, odkud není návratu. Upřímné a hluboké poznávání Božího srdce se stává motorem proměny. Na prvním místě proměny našich POSTOJŮ! (O svém postoji rozhodujeme každý z nás osobně! Můj postoj nezmění nikdo jiný, než já sám. Ani tvůj postoj nezmění nikdo jiný, než ty sám/sama.)

a)
Především jde o náš postoj k Pánu Ježíši. Ježíše trápí stav našeho národa a Ježíš už pracuje v našich lidech, kteří hynou.
b)
Z poznání Božího srdce plyne i proměna mého postoje ke mně. Tady přichází pokorné a zavazující poznání, že jsem vzácný Boží syn, kterého Pán Ježíš z věčné záhuby vykoupil za nejvyšší cenu! Jsem taky Jeho vyslanec − Pán Ježíš má pro mě svoje velké poslání a čeká, až se do toho pustím!
c)
Se zahleděním do Božího srdce přichází proměna mého postoje k lidem tam venku. Začíná to hlubokým porozuměním, že lidé Ježíše opravdu potřebují. Zpočátku se proměna našeho postoje projeví zájmem a přirozeností. Brzy pak přechází v citlivé a přitom jasné a smělé sdílení živého Ježíše.

d)
Mnozí křesťané poznáváním Božího srdce prožijí zásadní proměnu svého postoje ke hnutí jako takovému. Především ve smyslu, že myšlenka hnutí ze samotného Božího srdce pochází. Následně přichází víra, že hnutí je možné i v naší době, v naší zemi!

„Království Nebes je podobné zrnu hořčice, které člověk zasel na svém poli. Je sice menší než všecka semena, ale když vyroste, je větší než ostatní zahradní byliny a je z něho strom, takže přilétají nebeští ptáci a hnízdí v jeho větvích.“
(Matouš 13:31−32)
Pověděl jim jiné podobenství: „Království Nebes je podobné kvasu, který žena vzala a skryla do tří měřic mouky, dokud to všecko nezkvasilo.“ (Matouš 13:33)
I když Pán Ježíš nepoužívá samotné slovo hnutí, Jeho podobenství o hnutí jasně mluví. A hlavně o něm mluví Ježíšova praxe a pak i praxe Jeho učedníků v mnoha dalších generacích, jíž zasáhli celý tehdy osídlený svět.

Z indických postřehů zmíněných posledně, mám ještě jednu velmi významnou zajímavost. Novými věřícími jsou v té jihovýchodní Asii povětšině lidé, kteří nemají žádné křesťanské ani anti−křesťanské kořeny.
Když přijali Ježíše jako Zachránce a Pána svého života, pak pro ně platí, že co si přečtou v Bibli, to je prostě pravda. A Pán Bůh se k jejich důvěře a oddanosti přiznává! Jak tím, že kolem nich přicházejí k Ježíši i desítky dalších lidí, tak i různými mocnými činy. Nikdo je totiž nenaučil pochybovat o Božím aktivním působení! Proto se ve svých naléhavých modlitbách urputně dovolávají Božího zmocnění a pak Boží skutky vidí ve své běžné praxi. Oni nevědí o ničem, co by Bůh nemohl udělat.

Vnímat Ježíšovo nebo Otcovo srdce a být Mu blízko je zdrojem vnitřní síly, jakou jsme ještě nezažili. Připomíná mi to mladičkého Davida, hledí na Goliáše a nechápe: „Proč jste tomu neobřezanci už dávno nesťali hlavu, když tady takhle tupí Hospodina a Jeho lid?“ David se na něho dívá Božíma očima. „Ano, Goliáš je mnohokrát větší a silnější než já, ale proti Boží síle je zanedbatelně maličký a slabý…“ To je vliv blízkosti Otcova srdce, v níž David v té době dlouhodobě pobýval! A odrazilo se to nejen v jeho krásných žalmech, ale především v Davidových odvážných činech, které změnily život celého národa.

Chápeš, já ty naše lidi tam venku neobrátím! Snažíme se jim sloužit kvalitně a relevantně. Nicméně ani nejlepší prezentace evangelia sama o sobě nikoho k Ježíši nepřivede! Ti lidé potřebují přímý dotek živého Ježíše. Potřebují, aby Ježíš otevřel jejich srdce − jako kdysi otevřel srdce Lydie ve Skutcích 16 a taky srdce mnoha dalších. Ježíš je připraven se takto dotýkat i našich lidí. Za těmito Jeho duchovními doteky stojí naše naléhavé a vytrvalé modlitby! Pokud znáš srdce svého nebeského Otce, nepřestaneš Ho žádat o věci, které Mu na srdci leží. A poznáním Jeho srdce se v nás samotných otevírá ochota zaplatit jakoukoli cenu (Jan 12:24−25). Pohled do Božího srdce dává odpověď na otázku, proč to všechno vlastně děláme. Neděláme to pro zvýšení počtu členů, ale proto, že jsme byli uchváceni Otcovým srdcem! On nás posílá, abychom Jeho lásku předávali dalším. A abychom to Boží srdce poznali, potřebujeme setrvávat v Božím slově.

Pane Ježíši, připojuji se k modlitbě Tvého služebníka Mojžíše v Žalmu 90: „Nauč nás počítat naše dny, ať získáme moudrost srdce.“ Tedy ať dny, které nám dáváš, maximálně využijeme pro Tvoji slávu a pro záchranu statisíců lidí v naší zemi. (Žalm 90:12)